

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. София, 03.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9626** по описа за **2024** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. Н. К. срещу решение № 3999 от 02.09.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 10-ти състав, постановено по нахд № 97/2024г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Излага доводи, че не е било установено конкретното му качество, за което е издаден срещу него електронен фиш, както и, че той не е собственик на автомобила, нито негов ползвател, поради което не може да бъде ангажирана отговорността му за нарушение на ЗДвП. Електронният фиш бил съставен срещу него в качеството му на собственик, а не като родител на собственика, което било различно процесуално качество и определяло рамките на защитата. На следващо място, възможността да подаде декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП се отнасяла до собственика на автомобила, фактът, че е родител на непълнолетната собственичка, съвсем не означавало, че е ползвател на автомобила, защото такъв би могъл да бъде и другият родител или трето за семейството лице. Във връзка с чл.4 ЗЛС и чл.129 от Семейния кодекс, следвало органът да установи кои са родителите на лицето и да изиска информация кои лица са управлявали автомобила, а ако интересите на детето и родителите са противоречиви, да му назначи особен представител. От съдържанието на електронния фиш, не ставало ясно в какво

качество е ангажирана отговорността му – като собственик, ползвател или родител, като по този начин било нарушено правото му на защита. Цитираната в решението разпоредба на чл.26, ал.3 ЗАНН задължително следвало да бъде посочена в електронния фиш, защото създавала отделна отговорност на родителя при съзнателно допускане на извършване на нарушение от непълнолетните им деца. Позовава се на Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС по тълкуването и прилагането на чл.26, ал.3 ЗАНН, при решаване на въпроса за отговорността на родителите, попечителите и настойниците за извършени от малолетните, непълнолетните на възраст до 16 години и поставените под пълно запрещение административни нарушения. По делото липсвали доказателства, че той „съзнателно е допуснал“ извършването на нарушението, като в тежест на органа било да докаже всички елементи /обективни и субективни/ на твърдяното нарушение.

Касаторът И. Н. К., чрез своя процесуален представител адв. И. А. И. моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 10-ти състав по нахд № 97/2024г. и спорът решен по същество, като се отмени електронен фиш серия „К“, № 8182955.

Ответникът не изпраща процесуален представител, но по делото е депозирано писмено становище от юрк. В. П., в което се изразяват доводи за неоснователност на жалбата, както и е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 3999 от 02.09.2024г. по нахд № 97/2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 10-ти състав е потвърден електронен фиш серия „К“, № 8182955, с който на И. Н. К. на основание чл.189, ал.4 във вр. чл.182, ал.4 във вр. ал.1, т.3 от ЗДвП е било наложено административно наказание- глоба в размер на сумата от 200.00 /двеста/ лева за извършено административно нарушение по чл.21, ал.2 във вр. ал.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал писмените доказателства, представени с електронния фиш, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че И. Н. К. е извършил от обективна и субективна страна вмененото му административно нарушение по чл.21, ал.2 във вр. ал.1 ЗДвП. В хода на проведеното производство не са били допуснати процесуални нарушения, а наказанието е наложено в законоустановения абсолютен размер. Въззивният съд е изложил и подробни съображения за авторството на деянието към датата и часа на нарушението. Автомобилът е бил регистриран на 07.12.2021г. в СДВР на малолетното към онзи момент лице М. И. К.. Заявлението за регистрация било подадено и получено от бащата И. Н. К., а собственичката М. И. К. поради непълнолетието си не могла да подаде декларация, поради което бащата е разполагал с възможността да направи това по реда на чл.189, ал.5 ЗДвП. Също са изложени мотиви, че собственичката М. И. К. поради възрастта си – 15 години към датата на нарушението, по арг. от чл.26, ал.3 ЗАНН не носела отговорност за административни нарушения, а такава се носела от родителите. Правилно И. Н. К. е бил санкциониран, като родител на непълнолетния собственик на автомобила, след като той не е

декларирал данни друго лице да го е управлявало в [населено място], на 19.09.2023г. в 19.05 часа.

От фактическа страна е установено, че на 19.09.2023г. в 19.05 часа в [населено място], по [улица]до № 147, с посока на движение от [улица]към [улица], И. Н. К. е управлявал лек автомобил „Б. ИЗ”, рег. [рег.номер на МПС] със скорост 105 км/ч. /след приспаднал толеранс от 3%/, при ограничение от 80 км/ч. Превишението от 25 км/ч. над максимално допустимата скорост било установено и заснето с АТСС тип „С. М2“, № MD1195. За това нарушение е била наложена глоба по чл.182, ал.4 във вр. ал.1, т.3 ЗДвП в абсолютно определения размер от 200.00 /двеста/ лева, тъй като нарушението е извършено при условията на „повторност“, в едногодишен срок от влизане в сила на електронен фиш, серия „К“, № 4817635.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 10-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Настоящият съдебен състав по същество приема, че решението е правилно, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.189, ал.4 от ЗДвП „при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи“. В ал.5-ал.11 на чл.189 ЗДвП е регламентирана специалната процедура за издаването, обжалване и влизане в сила на електронен фиш. В нормата на § 6, т.63 от ДР на ЗДвП е дефинирано понятието за електронния фиш, като “електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи“. В това административнонаказателно производство е неприложима разпоредбата на чл.57, ал.1 и ал.2 от ЗАНН /в т.ч. дата, име и подпис на длъжностното лице/, относно формата и съдържанието на санкционния акт. Задължителните реквизити, които трябва да се включват в електронния фиш са изчерпателно изброени в чл.189, ал.4 ЗДвП, а образецът на същия е одобрен със заповед № 81213-931/30.08.2016г. на министъра на вътрешните работи.

В § 6, т.65 от ДР на ЗДвП е въведена и дефиниция за “автоматизирани технически

средства и системи”, според която те са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Издадена е и Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (ДВ, бр.36 от 2015г., изм. ДВ, бр.6/16.01.2018г.), която е в сила от 23.05.2015г. С чл.2 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. изрично се предвижда, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения-видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение. За тях съгласно чл.3 от Наредба № 8121з-532/2015г. се издават електронни фишове с използване на автоматизирана информационна система.

Към дата- 19.09.2023г., действащата разпоредба на чл.189, ал.4, изр.1 от ЗДвП допуска за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система по § 6, т.65 от ДР на ЗДвП (нова - ДВ, бр.19 от 2015 г.), независимо дали е стационарно или мобилно, да се издаде електронен фиш по § 6, т.63 от ДР на ЗДвП (нова - ДВ, бр.19 от 2015 г.) за налагането на глоба в размера, определен за този вид нарушение.

Спазени са изискванията за използването на мобилната система тип „С. М2“, № MD1195, същата е преминала първоначална и периодична проверка, видно от протокол № 020-СГ-ИСИС/14.03.2023г., контролът е осъществен с АТСС, одобрено по реда на Закона за измерванията от Български институт по метрология. Съставен е и протокол рег. № 4332р- 61890/20.09.2023г. по чл.10 от Наредбата, в който конкретно е посочено мястото за контрол / [улица]до № 147/, посоката на движение на МПС /от [улица]към [улица]/, ограничението на скоростта - 80 км./ч. В преписката е приложена и снимка, от която е видно разположението на уреда /л.15 от делото/, който е бил поставен на 150м. разстояние от пътния знак. Участъкът на пътя, в който е засечено движението на автомобила, попада в обхвата на ограничението на пътен знак „В26“, който факт се установява от приложеното в преписката веществено доказателствено средство по см. на чл.189, ал.15 ЗДвП- снимка.

В съставения протокол рег. № 4332р-61890/20.09.2023г. са попълнени всички важни обстоятелства имащи значение за изясняване на спора от неговата фактическа страна, а именно: номер на използваното АТСС, мястото на което е било разположено същото, ограничението на скоростта в участъка за движение, посоката на движение на МПС, времетраене на работния режим, брой установени нарушения, номер на първо и последно изображение/видеозапис, сред които и процесното. Ясно е, че режимът на измерване е бил „стационарен“, а не „в движение“, като това обстоятелство е отбелязано в протокола с буквата „С“. Поради тази причина и защото, режимът на измерване не е „в движение“ /“Д“/ не е необходимо в протокола да се отразява начало и край на участъка от пътя, на който е било извършвано заснемането. Само за пълнота на изложението ще се посочи, че за нарушения, установени с мобилни АТСС във време на движение, електронни фишове не се

издават /чл. 11, ал. 2 от Наредбата/. Съдът не констатира други пропуски или непълноти в съставения протокол, наличието на които да оборват материалната му доказателствена сила.

Съгласно § 1 от ДР на Наредба № I-45/24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (в редакцията след изм. ДВ, бр. 20 от 2018 г.), „с правомощията на собствениците на превозните средства се ползват и техните пълномощници или законни представители“.

Процесният автомобил е собственост на М. И. К. / [дата на раждане] /, която го е придобила на дата 07.12.2021г., когато е била малолетна. Нейният баща – И. Н. К. я е представлявал при регистрацията на превозното средство пред органите на СДВР на основание чл.129, ал.1 СК. Касаторът по силата на цитирания § 1 от ДР на Наредбата, не само има всички права на собственика, но и като родител на детето, на основание правомощието си по чл.130, ал.1 СК, „управлява имуществото му в негов интерес и с грижата на добър стопанин“. Към 19.09.2023г. непълнолетното дете- собственик няма право да управлява автомобила по принцип, тъй като е неправопособен водач, предвид данните за възрастта на М. И. К. - по-малка от минималната възраст за придобиване на свидетелство за управление на МПС (чл. 150 вр. чл.151 от ЗДвП). Ето защо, И. Н. К. по силата на чл.130, ал.1 СК, като родител и законен представител на непълнолетната си дъщеря към датата на нарушението, без съмнение упражнява правата на собственика на автомобила, има правото сам да ползва автомобила и да се разпорежи с него – при ограничението по чл.130, ал.3 СК, да ползва приходите от автомобила за цялото семейство – чл.130, ал.2 СК. Касаторът упражнява от една страна всички права на собственика върху процесния автомобил – да се разпорежи с него, да го владее сам или чрез другото, а от друга страна, има правото и да го ползва сам – като го управлява по пътищата отворени за обществено ползване, в интерес на детето. Действително касаторът има двойно качество – като лице, което упражнява правомощията на собственика на автомобила и като лице, което има правото да ползва автомобила. В случая, именно касаторът е вписан в свидетелството за регистрация на автомобила и следва да се счита за лице, което има законно право върху автомобила, различно от собствеността; поради което е допустимо да бъде отговорно лице за административни нарушения при управлението му. Макар родителите да имат равни права по отношение на имуществото на детето /чл.129, ал.1 СК/, майката Б. Д. К. – К. не е била привлечена към административнонаказателна отговорност и спрямо нея не е бил издаван електронен фиш за процесното нарушение /писмо изх. № 433200-39258/09.04.2024г. на СДВР/. И. Н. К. е имал възможността да подаде декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП, в случай, че различно от него лице е управлявало автомобила, което не е направил.

Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В случай че различно от собственика лице е управлявало автомобила, разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, предоставя възможност в 14-дневен срок след получаване на електронния фиш, да подаде писмена декларация до териториалната структура на МВР с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно

превозно средство. С разпоредбата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП законодателят е въвел законова презумпция, че при неподаването на такава писмена декларация, то лице от кръга на посочените в графата собственици по свидетелството за регистрация на МПС, се смята за извършител на констатираното нарушение. Предвид тази презумпция, за органа не съществува задължение да издирва лицето, управлявало лекия автомобил, заснет с техническото средство.

Касаторът И. Н. К. е вписан в свидетелството за регистрация на автомобила, той има правомощията по чл.130, ал.1 СК, не е посочил друго лице, което действително е извършило нарушението на 19.09.2023г. в 19.05 часа в [населено място], [улица], и след като е получил свидетелството за регистрация и липсват данни, друг субект да го държи и да е ползвал автомобила, то правилен е изводът, че именно той е отговорен за визираното нарушение. Възприемат се изцяло изводите на СРС, че за извършеното нарушение не е следвало да бъде наказан собственикът на автомобила М. И. К. - непълнолетната дъщеря, както и изложените съображения по приложението на чл. 26, ал. 3 от ЗАНН.

Настоящата инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали въззивният съд да потвърди оспорения акт и изразяващи се в липсата на съществени процесуални нарушения в развитото се административнонаказателно производство и правилна правна квалификация на установените фактически обстоятелства. В хода на съдебното следствие са събрани писмени доказателствени средства, посредством които се възпроизвеждат в пълнота и конкретика настъпилите на 19.09.2023г. факти във връзка с установяване на нарушението. Пред въззивния съд не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за виновно извършено от И. Н. К. нарушение на правилата за движение по пътищата.

В заключение, решение от 02.09.2024г. на СРС, НО, 10-ти състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основания за касирането му по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. В. П., които се определят в размер на сумата от 80.00 (осемдесет) лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав** на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3999 от 02.09.2024г., постановено по нахд № 97/2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 10-ти състав.

ОСЪЖДА И. Н. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място], район „И.“, [улица], ет.2, ап.3 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица] сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.